

ICCI – Extinderea perioadei supuse inspecției fiscale. Justificare

Legislație relevantă:

- Codul de procedură fiscală, art. 98 alin. (3) lit. a)
- Codul fiscal, art. 253
- H.G. nr. 1553/2003, art. 1 și art. 3

1. În interpretarea dispozițiilor art. 98 alin.(3) lit.a) din Codul de procedură fiscală, este justificată extinderea perioadei supuse inspecției fiscale ori de câte ori organul de control constată existența unor indicii privind abaterea contribuabilului de la reglementarea legală strictă în domeniul fiscal, indiciile privind diminuarea impozitelor putând rezulta nu numai din acte și manopere nelegale imputabile contribuabilului, ci și din împrejurări colaterale sau din acte și fapte ale contribuabilului care a fost de bună-credință, în eroare, etc.

2. Din conținutul dispozițiilor art.1 și 3 din H.G. nr.1553/2003, privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe, reiese faptul că rezultatele reevaluării clădirilor trebuie să fie cuprinse în situațiile financiare ale anului în care a avut loc reevaluarea și să se reflecte în situațiile financiare încheiate la data de 31 decembrie ale anului respectiv. Prin urmare, faptul ca adunarea generală a acționarilor a aprobat raportul de reevaluare al unei clădiri în cursul anului fiscal următor celui în care a avut loc evaluarea nu poate avea drept efect prelungirea perioadei de 3 ani anteriori anului fiscal de referință în care societatea comercială respectivă avea obligația reevaluării clădirii, pentru a putea beneficia de calculul impozitului pe respectiva clădire prin aplicarea

cotei stabilite în limitele prevăzute de art. 252 alin. (2) din Codul fiscal.

Decizia nr. 2670 din 5 iunie 2014

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. Informatica Feroviară SA a solicitat, în contradictoriu cu Direcția Generală de Impozite și Taxe Locale a Sectorului 1 București – Direcția de Administrare Contribuabili Persoane Juridice, Serviciul de Inspecție Fiscală Persoane Juridice, anularea în totalitate a Deciziei de impunere nr.12438 din 17.01.2012 și a Raportului de inspecție fiscală nr.12442/17.01.2012 emise de autoritățile pârâte, prin care au fost stabilite în sarcina sa obligații fiscale suplimentare de plată, în cuantum de 702.856 lei reprezentând impozit pe clădiri, respectiv, accesorii în cuantum de 1.036.712,60 lei și exonerarea de la plata acestor obligații.

Ulterior, reclamanta și-a precizat acțiunea, solicitând și anularea Dispoziției emise în soluționarea contestației administrative fiscale, nr.18284/ 06.03.2012.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a fost supusă unei inspecții fiscale având ca obiect verificarea calculării și vărsării la buget a sumelor reprezentând impozitul pe clădiri aferent perioadei fiscale 01.01.2006 – 07.12.2011, iar constatările controlului au fost inserate în raportul de inspecție fiscală, în baza căruia s-a emis decizia de impunere prin care s-a stabilit, în sarcina sa, obligații fiscale suplimentare, temeiul acestora constituindu-l prevederile art.253 alin.(6) din Codul fiscal, iar contestația formulată împotriva acestor acte fiscale a fost respinsă.

Reclamanta a susținut că actele atacate sunt nelegale, arătând, în esență, că organele de inspecție fiscală au încălcat prevederile art.98 din Codul de procedură fiscală, decizia de impunere a fost emisă cu nerespectarea regulilor

imperative de formă prevăzute în Codul de procedură fiscală, existând neregularități și neclarități: aceasta nu cuprinde elementele obligatorii prevăzute de art.87 din Codul de procedură fiscală referitor la forma și conținutul ei, iar raportul inspecție fiscală a fost emis cu nerespectarea pct.102.2. din Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală.

Pe fondul cauzei, reclamanta a arătat că a procedat la efectuarea reevaluării clădirilor supuse pretinse impozitări în ultimii 3 ani fiscali anteriori anului de referință 2007, iar în temeiul art.253 alin.(6) din Codul fiscal, în cazul unei clădiri care a fost reevaluată, sunt aplicabile în cauză prevederile art.253 alin.(2) coroborate cu cele ale alin.(5) din Codul fiscal, raportat la punctul 1.1. sub-punctul 5 din H.C.G.M.B. nr.300/ 07.12.2006, potrivit cărora impozitul pe clădiri, datorat de persoanele juridice pentru clădirile reevaluate este de 1,5%, în consecință, a achitat în mod corect impozitul pe clădiri în procent de 1,5 %, societatea neputând fi obligată la plata impozitului pe clădiri în procent de 10%.

Totodată, a susținut că societatea a achitat impozitul pe clădiri în procent de 1,5% în baza sumarului de plată emis de către Direcția Generală de Impozite și Taxe locale a Sectorului 1 București, impozitul pe clădiri a fost calculat cu nerespectarea principiului certitudinii impunerii (art.3 din Codul fiscal), iar accesoriile stabilite nu sunt datorate, fiind stabilite în mod abuziv, precizând că exprimarea generică inserată în cuprinsul deciziei de impunere, respectiv „accesorii” nu permite identificarea în concret a tipului de accesorii avut în vedere de către organele abilitate la momentul efectuării calculului.

Prin întâmpinare, pârâta a invocat excepția inadmisibilității acțiunii față de dispozițiile art.218 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, excepție pe care ulterior nu a mai susținut-o față de precizarea acțiunii, iar pe fond a

solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

1.4. Curtea de Apel București – Secția a VIII contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr.5404 din 1 octombrie 2012, a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamantă, a anulat Dispoziția nr.18284/ 06.03.2012 emisă de pârâtă, a anulat Decizia de impunere nr.12438/17.01.2012 și Raportul de inspecție fiscală nr.12442/ 17.01.2012 emise de pârâtă, respingând cheltuielile de judecată reprezentând onorariu de avocat.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

În perioada 07.12.2011 – 04.01.2012, autoritatea publică pârâtă a efectuat o inspecție fiscală la sediul societății reclamante, fiind întocmit Raportul de inspecție fiscală nr.12442/ 27.01.2012, pe baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr.12438/ 17.01.2012.

Societatea comercială reclamantă a formulat contestație administrativă, aceasta fiind soluționată prin Dispoziția nr.18284/ 06.03.2012, în sensul respingerii, ca neîntemeiată.

Cu privire la încălcarea art.98 alin.(3) din Codul de procedură fiscală, prima instanță a reținut că pe parcursul derulării controlului, organele fiscale au reținut, în ceea ce privește impozitul pe clădiri plătit de către societatea comercială reclamantă către bugetul local al Sectorului 1 – București, pentru anii 2004 -2007, că aceasta a avut în vedere aplicarea, la valoarea de inventar a imobilului acesteia, a unei cote de 1,5%, deși pentru perioada menționată societatea nu a făcut dovada întocmirii vreunui raport de reevaluare, în condițiile legii fiscale, a bunului său impozabil.

Prin urmare, s-a născut o incertitudine cu privire la conformitatea cu legea a cuantumului impozitului pe clădiri achitat de către contestatoare către bugetului local al

Sectorului 1, în sensul în care era posibil ca pentru anul 2007 aceasta să fi plătit mai puțin decât datora în mod legal.

Prima instanță a reținut astfel că însăși pârâta a stabilit sumele necesar a fi achitate de reclamantă cu titlu de impozit pe clădiri aferent anului fiscal 2007, astfel încât nu se poate reține că sunt incidente prevederile art. 98 alin.(3), teza a II-a, lit.a) din Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește motivarea necesității prelungirii perioadei de inspecție fiscală a reținut că aceasta lipsește, dat fiind faptul că organele de soluționare a contestației nu au indicat niciun element definitoriu al „indiciilor de diminuare”, menționând exclusiv faptul că „s-a născut o incertitudine”.

Or, „incertitudinea” invocată nu poate fi asimilată indiciilor că valoarea obligațiilor fiscale datorate de către un contribuabil ar fi fost diminuată, din culpa acestuia din urmă, în lipsa unei motivări temeinice a organului fiscal din care să rezulte această împrejurare, respectiv declararea cu rea-intenție a unor alte sume drept bază de impozitare, sau sustragerea cu intenție de la plata unor sume de bani.

Așa fiind, prima instanță a apreciat că, în cauză, inspecția fiscală a fost efectuată cu încălcarea prevederilor art.98 din Codul de procedură fiscală, nefiind justificată extinderea perioadei de efectuare a inspecției fiscale de la 3 ani la 5 ani.

Referitor la critica reclamantei în sensul încălcării dispozițiilor art.87 din Codul fiscal, de asemenea, a reținut caracterul întemeiat al acesteia, față de dispozițiile art.87 și art.43 din Codul de procedură fiscală, actul administrativ-fiscal trebuie să cuprindă, între altele, motivele de fapt și de drept.

În cauză, autoritatea pârâtă a susținut că motivele de drept și de fapt care au condus la emiterea deciziei de impunere au

fost expuse pe larg în cuprinsul raportului de inspecție fiscală și că acesta se află în strânsă legătură cu decizia de impunere contestată, întrucât aceasta din urmă reprezintă o concretizare a concluziilor cuprinse în respectivul raport, însă instanța de fond a reținut că această împrejurare nu este suficientă pentru a acoperi lipsa de motivare a actului administrativ fiscal reprezentat de decizia de impunere.

În ceea ce privește raportul de inspecție fiscală, față de critica reclamantei potrivit căreia documentația anexă nu a fost atașată acestui act, prima instanță a remarcat faptul că respectiva documentație anexă a raportului de inspecție fiscală a fost atașată, într-adevăr la dosarul instanței, iar din analiza prevederilor pct.102.2 din H.G. nr.1050/2004 invocate de pârâtă în apărare rezultă faptul că organul fiscal nu are drept de opțiune în a comunica sau nu actele anexate raportului de inspecție fiscală.

Cu toate acestea, prima instanță a reținut că în cauză nu s-a produs o vătămare procesuală prin necomunicarea respectivelor înscrisuri anexă.

Pe fondul cauzei, prima instanță a reținut că societatea reclamantă a efectuat reevaluarea bunului său impozabil situat în București, strada Gării de Nord nr.1, sector 1 la data de 31.12.2003 și, ulterior, la data de 31.12.2007, cu respectarea punctului 55 din H.G. nr.44/2004, privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/ 2003, privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Reclamanta a procedat la reevaluarea imobilului în cadrul termenului de 3 ani prevăzut de dispozițiile fiscale incidente, întrucât anul fiscal de referință este anul 2007; ultimii 3 ani anteriori anului de referință sunt anii 2004, 2005 și 2006; societatea a aprobat raportul de evaluare și, corelativ, dreptul organelor fiscale de a aplica impozitul la noua bază de impunere s-a născut în anul 2004, respectiv anul aprobării de către AGA a Raportului de evaluare.

Conform prevederilor art.253 alin.(6) din Codul fiscal, în cazul unei clădiri care a fost reevaluată, sunt aplicabile prevederile art.253 alin.(2) coroborate cu cele ale alin.(5) din Codul fiscal, raportate la punctul 1.1. sub-punctul 5 din H.C.G.M.B. nr.300/ 07.12.2006, potrivit cărora impozitul pe clădiri datorat de persoanele juridice pentru clădirile reevaluate este de 1,5%.

Pe cale de consecință, reclamanta nu poate fi obligată la plata impozitului pe clădiri în procent de 10%, întrucât a evaluat imobilul în cadrul termenului de 3 ani anterior anului fiscal de referință 2007.

În ceea ce privește cuantumul impozitului datorat, acesta a fost în mod nelegal stabilit prin raportare la dispozițiile art.253 alin.(6) din Codul fiscal, în consecință, nici majorările de întârziere la debitul stabilit nelegal nu sunt datorate, nefiind îndeplinită premiza art.119 din Codul de procedură fiscală coroborat cu art.255 alin.(1) din Codul fiscal.

Cu privire la celelalte motive de nelegalitate invocate de reclamantă, referitoare la impozitul pe clădiri, care în opinia sa trebuie stabilit de pârât în baza declarației fiscale a reclamantului printr-o decizie de impunere, și la faptul că acest impozit nu a fost individualizat, prima instanță reținut că nu sunt întemeiate pentru că valoarea clădirilor nu este defalcată.

Prin urmare, a apreciat că nu poate fi împărtășită teza reclamantei, potrivit cu care art.249 alin.(1) și art.253 alin.(1) din Codul fiscal fac vorbire despre o singură clădire, întrucât deși legiuitorul folosește singularul, în drept, acesta presupune și pluralul, iar împrejurarea că impozitul nu a fost defalcăt rezultă din însăși opțiunea reclamantei care a declarat valoarea clădirilor în mod nedefalcăt.

În fine, cât privește cheltuielile de judecată s-a reținut că acestea nu sunt probate.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs Direcția Generală de Impozite și Taxe Locale a Sectorului 1 București, care a invocat motivul prevăzut la art.304 pct.9 Cod procedura civilă – 1865 și a susținut, în esență, următoarele critici:

- în mod greșit a reținut instanța de fond că organul fiscal nu a avut temei legal pentru extinderea de la 3 ani la 5 ani a duratei în care putea fi realizată inspecția fiscală pentru stabilirea unor obligații suplimentare, în raport cu dispozițiile art.98 din Codul de procedură fiscală;

- instanța de fond a reținut fără temei legal că decizia de impunere fiscală ar fi nemotivată, fiind lovită de nulitate, apreciindu-se în mod eronat încălcarea prevederilor art.87 din Codul de procedură civilă, cu ignorarea faptului că Raportul de inspecție fiscală conține situația de fapt și motivele de drept stabilite de organele fiscale competente;

- pe fondul cauzei, Curtea de apel a reținut fără temei că ultima reevaluare a clădirilor ar fi fost realizată în anul 2004, în raport cu anul de referință 2007, ajungând în mod eronat la concluzia că și pentru acesta nu trebuia perceput un impozit pe clădiri de 1,5%, potrivit prevederilor art.253 alin.(2) din Codul fiscal și pct.1.1. subpct.5 din HCGMB nr.300/ 7.12.2006;

- în realitate, din documentele aflate la dosarul cauzei, rezultă că evaluarea clădirilor fusese realizată în anul 2003, iar potrivit art.253 alin.(6) Cod fiscal, reevaluarea trebuia făcută în următorii 3 ani, adică până la 31.12.2006.

În concluzie, autoritatea recurentă a solicitat admiterea recursului, cu consecința respingerii acțiunii, obligațiile fiscale suplimentare fiind stabilite în mod legal.

S.C. Informatica Feroviară SA a depus Concluzii scrise

susținând, în esență, că soluția și argumentele instanței de fond sunt legale și temeinice, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Soluția instanței de recurs

Recursul este întemeiat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat, cu alte cuvinte, și în expunerea rezumativă de la pct.1 al acestor considerente, prin actele fiscale contestate în cauză, în sarcina intimătei-reclamante au fost stabilite și, respectiv, menținute, obligații fiscale suplimentare în sumă de 1.739,568,60 lei, reprezentând: 702.856 lei impozit pe clădiri, calculat/ stabilit potrivit prevederilor art.253 alin.(6) Codul fiscal și respectiv, 1.036,712,60 lei, cu titlu de accesorii ale debitului principal.

Instanța de fond, admitând acțiunea și dispunând anularea actelor fiscale atacate, a reținut în esență că:

– au fost încălcate prevederile art.98 alin.(3) din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora verificările efectuate în cadrul unei inspecții fiscale trebuie să privească creanțele fiscale din ultimii 3 ani fiscali pentru care există obligația depunerii de declarații fiscale, or, în cauză, inspecția fiscală efectuată între 25.11.2011 și 28.11.2011 a avut ca obiect perioada 1.01.2006 – 7.12.2011, ceea ce constituie, cu alte cuvinte, un viciu de legalitate;

– Decizia de impunere nu satisface cerințele art.87 și 43 din Codul de procedură fiscală, în conținutul acesteia nefiind consemnate motivele de fapt și de drept, ceea ce reprezintă un viciu de legalitate;

– pe fond, organele fiscale au aplicat în mod nelegal prevederile art.253 alin.(6) din Codul fiscal, apreciind, cu alte cuvinte, că intimata-reclamantă avea obligația să

reevalueze imobilizările corporale/ clădirile abia la sfârșitul anului 2007, lucru pe care l-a și făcut, astfel încât cota de 10% a fost stabilită/ calculată fără temei legal.

Criticile recursului, întemeiat pe motivul prevăzut la art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă – 1865, vizează, așa cum s-a reținut sintetic la pct.2.1. al acestor considerente, cele trei concluzii care au condus instanța de fond la adoptarea soluției pronunțate.

În ceea ce privește criticile referitoare la concluzia instanței de fond conform căreia actul de inspecție fiscală este afectat de un viciu de legalitate ca urmare a faptului că ar fi fost încălcate prevederile art.98 din Codul de procedură fiscală, instanța de recurs reține că acestea sunt întemeiate.

Astfel, potrivit art.98 din Codul de procedură fiscală, intitulat „perioada supusă inspecției fiscale”: (1) Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale. (2) La contribuabilii mari, perioada supusă inspecției fiscale începe de la sfârșitul perioadei controlate anterior, în condițiile alin. (1). (3) La celelalte categorii de contribuabili inspecția fiscală se efectuează asupra creanțelor născute în ultimii 3 ani fiscali pentru care există obligația depunerii declarațiilor fiscale. Inspecția fiscală se poate extinde pe perioada de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, dacă este identificată cel puțin una dintre următoarele situații: a) există indicii privind diminuarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat; b) nu au fost depuse declarații fiscale în interiorul termenului de prescripție; c) nu au fost îndeplinite obligațiile de plată a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat”.

Deci, din interpretarea dispozițiilor art.98 alin.(3) rezultă

că perioada supusă inspecției fiscale se poate extinde pe perioada de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, atunci când există indicii privind diminuarea impozitelor, taxelor, etc., datorate bugetului general consolidat.

Or, în cauză, organele fiscale, care au coroborat dispozițiile art.1 din H.G. nr.1553/2003 privind reevaluarea imobilizărilor corporale și prevederile art.253 din Codul fiscal, cu constatarea reevaluării efectuate la 31.12.2007, iar la sfârșitul anului 2006 au avut astfel indicii că pentru anul 2007 societatea comercială declarase/ achitase impozitul pe clădiri în cote diminuate, ceea ce a justificat pe deplin ca inspecția fiscală să vizeze perioada 01.06.2006 – 07.12.2011, aflată în cadrul perioadei de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

De menționat că, prin Decizia nr.1637/2009 invocată și de intimata-reclamantă, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.98 alin.(1) și (3) din Codul de procedură fiscală, reținând că exceptările prevăzute la art.98 alin.(3) au în vedere conduita contribuabilului care se abate de la reglementarea legală strictă în domeniul fiscal, ceea ce constituie un motiv suficient pentru a fi supus unui control mai temeinic, ceea ce presupune și extinderea acestuia pe o perioadă mai mare de timp.

Susținerile din Concluziile scrise depuse de intimata-reclamantă, că indiciile la care se referă art.98 alin.(3) lit.a) din Codul de procedură fiscală trebuie să rezulte exclusiv din acte și manopere frauduloase/ tangente ilicitului penal, sunt lipsite de temei, iar din considerentele Deciziei nr.1637/2009 a C.C.R. nu rezultă o asemenea concluzie.

În opinia instanței de recurs, indiciile privind diminuarea impozitelor pot rezulta nu numai din acte și manopere nelegale imputabile contribuabilului, dar și din împrejurări colaterale

sau din acte și fapte ale contribuabilului care a fost de bună-credință, în eroare, etc.

De asemenea, trebuie observat că art.98 din Codul de procedură fiscală nu conține o sancțiune, ceea ce impune concluzia să, chiar și în situațiile în care dispozițiile de la alin.(3) sunt încălcate, nu intervine o nulitate absolută a actului/ actelor fiscale încheiate/ emise, ci o nulitate relativă care este condiționată de existența unei vătămări împotriva contribuabilului.

Or, în cauză, intimata-reclamantă nu a probat și nici nu a susținut încălcarea vreunui drept de către organele de inspecție fiscală.

În ceea ce privește criticile referitoare la concluzia instanței de fond privind încălcarea prevederilor art.87 și 43 din Codul de procedură fiscală, instanța de recurs reține că sunt fondate.

Într-adevăr, potrivit art.87 – Forma și conținutul deciziei de impunere: „Decizia de impunere trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art.43. Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art.43 alin.(2) și categoria de impozit, taxă, contribuție sau altă sumă datorată bugetului general consolidat, baza de impunere, precum și cuantumul acestora, pentru fiecare perioadă impozabilă”.

De asemenea, potrivit art.43 – Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal: „(1) Actul administrativ fiscal se emite numai în formă scrisă. (2) Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente: a) denumirea organului fiscal emitent; b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele; c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei împuternicite de contribuabil, după caz; d) obiectul actului administrativ fiscal; e) motivele de fapt; f) temeiul de drept; g) numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii; h) ștampila organului fiscal

emitent; i) posibilitatea de a fi contestat termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația; j) mențiuni privind audierea contribuabilului. (3) Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin.2 prin intermediul mijloacelor informatice este valabil și în cazul în care nu poartă semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii și ștampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie. (4) Prin ordin al ministrului economiei și finanțelor se stabilesc categoriile de acte administrative care se emit în condițiile alin.(3)".

Instanța de fond, însușindu-și susținerile societății comerciale, a considerat că Decizia de impunere constituie un act fiscal nemotivat în fapt și în drept, ceea ce reprezintă un viciu de legalitate care afectează decizia, ignorând însă că Raportul de inspecție fiscală reprezintă o anexă a Deciziei de impunere care, din punct de vedere juridic, formează o unitate.

Or, în cauză, este necontestat că Raportul de inspecție fiscală conține motivele de fapt și de drept privind stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare în sarcina contribuabilului.

De asemenea, instanța de fond a ignorat prevederile art.46 din Codul de procedură fiscală care se referă la cauzele de nulitate absolută a actului administrativ, între care nu se regăsește situația de la art.43 lit.e) – lipsa motivelor de fapt și situația de la lit.f) – lipsa motivelor de drept.

Astfel fiind, intimata-reclamantă putea invoca doar o nulitate relativă, însă, în cauză, nu s-a probat și nici nu s-a susținut existența unei vătămări rezultată din împrejurarea că motivele de fapt și de drept existente în Raportul de inspecție fiscală nu se regăseau și în conținutul Deciziei de impunere fiscală.

În ceea ce privește criticile recursului referitoare la fondul cauzei, instanța de recurs le apreciază ca fiind întemeiate.

În cauză, este necontestat că potrivit art.1 din H.G. nr.1553/2003 privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe, societatea comercială intimată a realizat reevaluarea clădirilor la data de 31.12.2003.

În esență, instanța de fond, însușindu-și susținerile societății comerciale, a considerat că potrivit prevederilor art.253 alin.(6) Cod fiscal, anul de referință îl reprezintă anul în litigiu – 2007, în raport cu care clădirile supuse impozitării fuseseră reevaluate în ultimii 3 ani, pentru că reevaluarea efectuată la 31.12.2003 a fost aprobată de A.G.A. S.C. Informatica Feroviară SA și înregistrată potrivit reglementărilor contabile în cursul anului 2004.

Potrivit art.253 din Codul fiscal: „(1) În cazul persoanelor juridice, impozitul pe clădirile calculează prin aplicarea unei cote de impozitare asupra valorii de inventar a clădirii. (2) Cota de impozit se stabilește prin hotărâre a consiliului local și poate fi cuprinsă între 0,25% și 1.50% inclusiv. La nivelul municipiului București, această atribuție revine Consiliului General al Municipiului București. (5) În cazul unei clădiri care a fost reevaluată, conform reglementărilor contabile, valoarea impozabilă a clădiri este valoarea contabilă rezultată în urma reevaluării, înregistrată ca atare în contabilitatea proprietarului persoană juridică. (6) În cazul unei clădiri care nu a fost reevaluată în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referință, cota impozitului pe clădiri se stabilește de consiliul local/Consiliul General al Municipiului București între 5% și 10% și se aplică la valoarea de inventar a clădirii înregistrată în contabilitatea persoanelor juridice, până la sfârșitul lunii în care s-a efectuat prima reevaluare. Fac excepție clădirile care au fost amortizate potrivit legii, în cazul cărora cota impozitului pe clădiri este cea prevăzută la alin.(2)”.

Potrivit art.1 și 3 din H.G. nr.1553/2003, privind reevaluarea imobilizărilor corporale și stabilirea valorii de intrare a mijloacelor fixe: „Art.1 – (1) Societățile comerciale, indiferent de forma de proprietate, regiile autonome, societățile și companiile naționale, institutele de cercetare și celelalte categorii de agenți economici pot proceda la reevaluarea imobilizărilor corporale aflate în patrimoniul lor la data de 31 decembrie 2003, astfel încât rezultatul reevaluării să fie cuprins în situațiile financiare ale anului 2003. Art. 3 – La terminarea acțiunii de reevaluare, rezultatele acesteia se aprobă de adunarea generală a acționarilor sau asociaților, respectiv de consiliul de administrație în cazul regiilor autonome, și se reflectă în situațiile financiare încheiate la data de 31 decembrie 2003, potrivit reglementărilor contabile aplicabile”.

Deci, rezultă în mod evident că potrivit art.1 și 3 din H.G. nr.1553/2003 rezultatele reevaluării clădirilor, efectuată în cursul anului 2003, trebuia să fie cuprinse în situațiile financiare ale anului 2003 și să se reflecte în situațiile financiare încheiate la data de 31.12.2003, potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

Faptul că A.G.A. intimătei-reclamante a aprobat raportul de reevaluare în cursul anului 2004, nu poate produce efectele juridice fiscale pretinse, dispozițiile art.253 alin.(6) din Codul fiscal și art.1 și 3 din H.G. nr.1553/2003 nesustținând o astfel de interpretare/ concluzie.

Astfel fiind, rezultă că organele fiscale au stabilit în mod legal că societatea comercială datora impozitul pe clădiri pentru anul 2007, în cotele procentuale prevăzute la art.253 alin.(6) din Codul fiscal și HCGMB nr.300/2006.

În ceea ce privește accesoriile datorate și stabilite de organele fiscale în temeiul art.119 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, în cauză nu s-a susținut că ar fi fost calculate în mod eronat.

În concluzie, instanța de recurs a admis recursul, a desființat soluția instanței de fond și, rejudecând cauza, a respins acțiunea, actele fiscale atacate fiind menținute ca temeinice și legale, potrivit considerentelor prezentate mai sus.